

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA MUJER DE LA MONTAÑA

Kona fer í stríð

Islàndia, 2018

Direcció: Benedikt Erlingsson

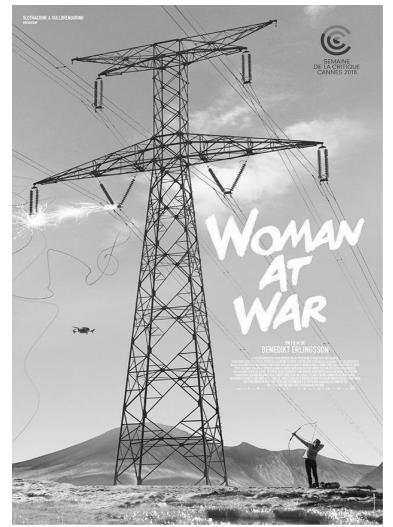
Intèrprets: Halldóra Geirharðsdóttir,
Jóhann Sigurðarson, Juan Camilo Roman
Estrada, Jörundur Ragnarsson

Durada: 100 min

Gènere: drama social

Idioma: islandès

Data d'estrena: 08/03/2019

Combat ecologista amb fons musical

En començar *La mujer de la montaña*, certament hi ha una dona en una muntanya que comet una acció de sabotatge en una torre elèctrica d'alta tensió i aconsegueix escapar-se d'una persecució. L'escena està rodada amb ritme de "thriller" i a la vegada amb una sensibilitat vers el paisatge (i de la relació humana amb la naturalesa) que fa sentir el contacte profund de la dona amb la terra que vol protegir. Sí, la segona pel·lícula (essent la primera *De caballos y hombres*, sobre la relació simbiòtica entre un home i un cavall amb la naturalesa de fons i un gust per l'humor absurd) dirigida per l'islandès Benedikt Erlingsson, amb una llarga carrera al seu país com actor i home de teatre, és un al·legat ecologista en què aquesta "dona de la muntanya" rebel actua individualment, sense formar part de cap col·lectiu, contra una empresa metal·lúrgica que contamina l'ambient. En tot cas, hi ha un element en la primera escena que li aporta una singularitat: la presència de tres músics (pianola, tromba i percussió) que creen una sensació d'estranyesa i també una certa poètica. Aquesta presència dels músics, que sembla animar a la "dona de la muntanya" a combatre aquells que destrueixen la naturalesa mentre apelen al progrés, serà recurrent en el curs de la pel·lícula, dotant-la d'una diferència dins del cinema social, i a partir d'un moment tindrà el seu contrapunt, i a la vegada el seu complement, amb un cor de tres dones que canten cançons populars ucraïneses. Aquest moment es correspon a aquell en què la protagonista, a la cinquantena, quatre anys després d'haver fet la sol·licitud, rep una carta que li notifica que li ha sigut concedida l'adopció d'una nena ucraïnesa. Aquesta notificació fa dubtar la "dona de la muntanya", el nom de la qual és Halla: és el moment d'adoptar quan està embarcada en la seva lluita solitària? Halla es debat entre els músics que la menen al combat ecologista i el cor que vol dur-la a buscar la nena ucraïnesa. La presència dels músics i del cor, a més d'aportar una estimulació extravagant a la pel·lícula, no és aliena a la relació professional de Halla amb la música. També ella es desdobra essent la directora d'un cor i la

clandestina "dona de la muntanya" que, dins del registre volgutament hiperbòlic del film, l'empresa metal·lúrgica, les autoritats i els mitjans de comunicació presenten com una amenaça pel país. Encara hi ha una altra dualitat i arribat a aquest punt cal parlar del treball interpretatiu i del carisma de l'actriu Halldóra Geirharðsdóttir, que es desdobra en Halla i la seva germana bessona, Ase, una professora de ioga que està entusiasmada amb la perspectiva de fer una estada durant dos anys a la Índia amb un guru de la meditació: la seva germana, en canvi, esperava que l'ajudés en l'adopció. Aquesta dualitat té un retruc en el desenvolupament dramàtic del film, en què Hella va debatent-se entre ella i la seva germana, el combat i l'adopció, els músics i el cor, l'acció i el dubte, la muntanya i la vida urbana. La pel·lícula també va debatent-se entre certes convencions narratives-dramàtiques i certa audàcia, entre la seriositat i l'absurd. Això fins arribar a un final que, evidentment, no ha d'explicar-se, però no només per no revelar el desenllaç, sinó perquè obre la significació de la pel·lícula d'una manera poètica que dilueix els elements discursius: una imatge de la humanitat a la deriva, però amb esperança. O potser podria dir-se a la inversa.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona